

«حکایت پیر و جوان»؛ رمانی که ناصرالدین شاه نوشت

۱ تیر ۱۳۹۶ ساعت ۱۸:۰۴

دلایل بسیاری وجود دارد که "حکایت پیر و جوان" را یک رمان بدانیم، نه قصه ای که به شیوه سنتی ایرانی نگاشته شده است. اگرچه نمی توان آن را حتی با رمان های عصر خود نیز مقایسه کرد.

کافه تاریخ- سبک زندگی

ناصرالدین شاه اگرچه به هنر و هنرمندان علاقه مند بود؛ اما نمی توان او را در زمره هنرمندان برجسته قرار داد. آنچه بیش از همه آثار او و توجه او به هنر را سبب شده است، جایگاه او در مقام شاهی است؛ به عنوان مثال اثر مکتوب او در قالب رمان به خوبی نشان می دهد که او با معیارهای این قالب فاصله بسیار دارد:



«دلایل بسیاری وجود دارد که "حکایت پیر و جوان" را یک رمان بدانیم، نه قصه ای که به شیوه سنتی ایرانی نگاشته شده است. اگرچه نمیتوان آن را حتی با رمانهای عصر خود نیز مقایسه کرد. در همان زمان آثاری خلق شده بود که پس از گذشت چند صد سال همچنان در شمار بهترین رمانهای جهان محسوب میشوند. نباید فراموش کرد که کتاب ناصرالدین شاه اهمیتش را از نظر تاریخی به دست میآورد، چه از این نظر که یک شاه آن را نوشته و چه از نظر این که نتیجه اولین تلاش هایی است که ایرانیان در

جهت خلق یک گونه جدید ادبی در ایران کرده اند. کتاب ناصرالدین شاه یک قصه و حکایت نیست، حتی اگر نام آن "حکایت پیر و جوان" باشد. ویژگی هایی که برای حکایت و قصه ها متصور هستیم، در این کتاب وجود ندارد. جمال میرصادقی در کتاب ادبیات داستانی چندین ویژگی را برای قصه ها برشمرده که عبارتند از خرق عادت، پیرنگ ضعیف، مطلق گرایی، کلی گرایی، ایستایی، همسانی قهرمان ها در سخن گفتن، نقش سرنوشت، شگفت آوری، استقلال حوادث و کهنگی»

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/35977/حکایت-پیر-و-جوان-میر-ناصرالدین-شاه-نوشت>